

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Od památky Panny Marie, Matky jednoty křesťanů (18.1.) až do svátku Obrácení Apoštola Pavla (25.1.) se modlíme za jednotu křesťanů.

Usilovat o jednotu a pracovat pro ni je povinností všech křesťanů. Nejdůležitější však je se za ni modlit. Jednota křesťanů je totiž dar, který nám už u Otce vyprosil Pán Ježíš Kristus (Jan 17,21).

Abychom dar jednoty mohli přijmout, musíme se připravit, být sjednoceni v modlitbách a vyprošovat především obrácení srdcí křesťanů, které je podstatnou podmínkou jednoty. Musíme si vyprošovat touhu po jednotě a po takovém jednání, které k ní vede. To vše se nelze naučit, to si potřebujeme vyprosit.

Modlitba za jednotu křesťanů

Pane Ježíši, v předvečer své smrti jsi za nás prosil, aby všichni tvoji učedníci byli jedno, jako ty ve svém Otci a tvůj Otec v tobě. Dej nám, abychom bolestně pocítovali svou nesjednocenost jako nevěru. Dej nám, abychom poctivě uznali a statečně odvrhli svou lhostejnost, nedůvěru a vzájemné nepřátelství. Dopřej nám, abychom se všichni bez výjimky sešli v tobě, aby nejen z našich úst, ale také z našich srdcí neustále stoupala tvá modlitba za jednotu křesťanů. Za takovou jednotu, jak ty ji chceš, a těmi prostředky, jak ty je chceš. Dej, abychom v tobě, který jsi dokonalá láska, našli cestu, jež vede k jednotě v tvé lásce a v tvé pravdě.

Viz též *Modlitba k Panně Marii za jednotu Církve* na www.farnostbenatky.cz

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

Poděkování dárcům kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Starých Benátkách

Velké „Pán Bůh zaplať“ patří všem, kdož přispěli ve veřejné sbírce na dokončení opravy střechy kostela stojícího na starobenáteckém hřbitovu. Podařilo se vybrat úctyhodných 197.800,- Kč, což bylo absolutně nejvíce ze všech projektů ve výzvě ČSOB „Pomáháme regionům!“. V pátek banka (ČSOB) potvrdila, že během února vybrané peníze převede na náš účet a přidá k nim 50.000 Kč.

V jarním období proběhne několik děkovných akcí, ať již hudebních vystoupení či komentované prohlídky benáteckých kostelů a jejich okolí.

Je to pro naši farnost pěkný dárek na úvod nového roku 2022, ale též závazek vůči dárcům a našemu městu, jehož dolní částí je kostel Nanebevzetí Panny Marie dominantou.

Tříkrálová sbírka 2022

Od 1. do 16. ledna proběhla v naší zemi, jako již tradičně Tříkrálová sbírka. Velký dík všem, kteří v Benátkách koledovali i přispěli. Do kasiček se vybralo: **29.985,- Kč**. Část peněz by se měla vrátit potřebným v naší farnosti. Přispívat se dá ale v podstatě po celý rok, a to online, dárcovskou SMS nebo přes QR kód. Podrobnosti najdete na: www.trikralovasbirka.cz.

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

2. neděle v mezidobí

01/2022 (N° 41)

16. ledna 2022

Spojenectví a jednota

Ve čtvrtek 13.1. se, v rámci *Aliančního týdne modliteb* (9.-16.1.) pořádaného Evropskou evangelikální aliancí, konalo ve sboru Církve bratrské (dále CB) v Benátkách n. J. po dvou letech ekumenické setkání. Promotorem setkání byl Miloš Hejzlar, kazatel CB v Benátkách n.J. (rozhovor s ním najdete uvnitř tohoto čísla). Sešla se nás dvacítká – půl na půl katolíci a místní z CB. Církev Československá se letos neúčastnila; dílem jejich nízkým počtem, dílem odchodem duchovního.

Setkání na téma *Šabat*, den odpočinku, bylo hezkou společnou modlitbou za probuzení a obnovu křesťanského života v naší zemi, za návrat ke Kristu skrze den odpočinku, spočinutí a chválu Boží. Vzájemné poznání vede ke sblížení a je pozváním ke společnému svědectví ve víře. Pán Bůh zaplať za společnou modlitbu!

Jaký je rozdíl mezi Aliančním týdnem modliteb a Týdnem modliteb za jednotu křesťanů v Církvi katolické?

Aliance (= spojenectví) má společný cíl při současném zachování nezávislosti, vzájemném respektu rozdílnosti, bez nároku na viditelnou jednotu. Je spojením/spojenectvím těch, kteří jdou za Kristem nezávisle, dle různých svých tradic, jejichž identita spočívá ve vzájemném vymezení, opozici, protestu a oddělení od jedné viditelné Církve. Touto Jednou, Svatou, Všeobecnou a Apoštolskou Církví (jak vyznáváme v Krédu) je Církev Ježíše Krista, která nese v plnosti prostředky spásy – svátosti. Tato Církev není neviditelná, protože svátosti jsou viditelnými znamením, a v plnosti se uskutečňuje (*subsistit in*¹) v Církvi katolické. Cílem Aliančního týdne je tedy (pouze) společná modlitba (sic!). Sjednocení, jednota (viditelná) to být nemůže, protože ta by v sobě nutně nesla popření protestantské identity církví, církevních společenství a sekt vzniklých z reformace.

Naše modlitba za jednotu je touhou za skutečnou (viditelnou) jednotu *«Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal»* (Jan 17,21), aby všichni měli plnost prostředků spásy tak, jak je ustanovil Ježíš Kristus ve svátostech a jak je celá Církev nesla po 1500 let, a to i přes rozdělení východu a západu², až do příchodu protestantské reformace.

Tato jednota víry (učení), vedení (hierarchie) a svátostí (liturgie) je ve vztahu k protestantské tradici lidsky nemožná. Proto se obracíme na Matku Boží, Pannu Marii, Matku jednoty křesťanů: *Oroduj za nás, Tvé děti. Vypros nám jednotu, jak ji chtěl Tvůj syn, náš Pán, Ježíš Kristus!*

V modlitbě za jednotu naší farnosti
P. Marek

¹ II. Vatikánský koncil, *Lumen Gentium* 8.2.

² Východní schisma roku 1054.

S bosým karmelitánem v benáteckém adventu

Letošní farní adventní rekolekci jsme měli možnost prožít s otcem Jaroslavem Suroviakem z Kláštera Nejsvětější Trojice Řádu bosých karmelitánů ve Slaném. Hlavním tématem byla modlitba. Ta je totiž jedním z pilířů karmelitánské spirituality. Patří neodlučitelně ke karmelitánskému řádu od jeho počátků a dodnes se jí věnují bratři ve svých komunitách minimálně dvě hodiny denně. Meditace ovšem měla své místo v obecné křesťanské spiritualitě už od prvních století a její kořeny sahají až do starozákonních biblických časů i dalších duchovních tradic. A dnes zažívá jistou renesanci. V karmelitánské tradici nenajdeme jednu jedinou metodu modlitby, ale spíš různé inspirativní přístupy a předávané zkušenosti, které mohou být člověku pomoci v jeho osobním hledání vlastní cesty modlitby. A otec Jaroslav nám právě během rekolekce nabídl pár takových podobných praktických rad a zkušeností.

Nejdříve jsme s ním prožili prvopáteční večerní mši svatou ve farním kostele sv. Maří Magdalény s následnou adorací a vzýváním Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v rámci Litaní, které byly zakončeny zásvětnou modlitbou. Následovala první přednáška – ta byla již ve farním sále. Její tématem bylo uvedení do - řekl bych podle osobního dojmu - historie modlitby z pohledu Bible. Dozvěděli jsme se, že modlitba má v tradici Písma svatého takové tři části: za prvé - člověk se potřebuje vymluvit před Bohem; s důvěrou předkládá svému Bohu, co ho sužuje (srov. 2Kr 19,14-19); vylévá před ním své srdce, své starosti (srov. Žalm 102). V druhé části se člověk se s Bohem dohaduje. Zápasí s Bohem, má pocit, že ho Bůh opustil a zradil, a

prosí jej o osvobozující a žehnající přízeň (srov. noční boj Jákobův v Gen 32,23-33). Tak došlo k tomu, že Nový zákon má tentýž výraz pro „bojovat“ a „modlit se“ (v řeckém originále Kol 4,12: ἀγωνίζομαι; srov. Ježíšova agonie v Getsemanské zahradě). A na konec ve třetí části se člověk jakoby vydává Bohu. Proces modlitby pokračuje skrze vyjádření před Bohem a zápas s ním k bodu, kdy se člověk Bohu vydá, odevzdá se mu. Jde o lidské „ano“ vůči Bohu, o němž cítí, že řekl své zásadní „ano“ vůči člověku. Takto vedou biblické modlitby od nářku k důvěře a vyúsťují v dík a chválu, která předjímá záchranu, ať už přijde v jakékoli podobě.

Modlitba je tedy výrazem vztahu k Bohu, buď ve formě chvály, díků a meditace, nebo ve formě žádosti, prosby, přání a vyznání vin.

Na konci přednášky nám otec Jaroslav zadal dobrovolný domácí úkol k četbě určitých částí Písma svatého jako přípravu a zamyšlení se nad celým rekolekčním tématem modlitby.

V sobotu začala rekolekce jitřní rorátní mší svatou v zámeckém kostele Narození Panny Marie o půl sedmé, při které se četl sice krátký, ale o to duchovně hlubší úryvek z Matoušova evangelia o lítosti nad zástupy a vyslání Dvanácti: ..."Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň." Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu... (celá čtená pasáž z Evangeliáře: Mt 9,35-10,1.5-8). To nám připomnělo uzdravující moc modlitby.

Při této bohoslužbě zazněly také tradiční sobotní roráty pocházející ze staročes-

AMORIS LAETITIA,
*posynodální apoštolská exhortace
papeže Františka*
*- biskupům, kněžím a jáhňům, osobám
zasvěceného života, křesťanským manželům
a všem věřícím o lásce v rodině.*

Čtvrtá kapitola: Růst v dokonalé manželské lásce (vybrané myšlenky)

Manželství je pro nás ikona Boží lásky. Také Bůh je totiž společenství: tři osoby, Otec, Syn a Duch Svátý, žijí od věčnosti a na věky v dokonalé jednotě. A právě to je tajemství manželství: Bůh činí ze dvou snoubenců jedinou existenci.

To má velmi konkrétní důsledky pro každý den, protože manželé „jsou mocí svátosti pověření k pravému a vlastnímu poslání, že mají i v těch prostých, běžných věcech činit zjevnou lásku, kterou Kristus miluje svou církev a nadále za ni dává život.

Je to spojení, které má všechny vlastnosti dobrého přátelství: snahu o dobro druhého, vzájemnost, důvěrnost, něžnost, stálost a podobnost, které se vytvářejí mezi přáteli sdílením života.

Slabá či neduživá láska, neschopná přijmout manželství jako výzvu a za ně bojovat, obrozovat a obnovovat ho a stále znovu ho nacházet až do smrti, nedokáže udržet vysoký stupeň oddanosti.

Slíbit lásku navždy je možné, když se odhaluje plán, jenž je větší než naše vlastní plány, nese nás a umožňuje nám darovat milovanému člověku celou budoucnost. Aby taková láska mohla projít všemi zkouškami a navzdory všemu zachovat věrnost, k tomu je zapotřebí daru milosti, který ji posílí a pozvedne.

Neboť manželství nebylo ustanoveno jen kvůli plození, nýbrž k tomu, aby se vzájemná láska spořádaně projevovala, rozvíjela a zrála.

V manželství je třeba pečovat o radost z lásky. Když je snaha o slast poznamenána nutkavostí, uzavře se do jedno-

strannosti a nedovoluje nacházet další druhy uspokojení.

Radost v manželství, kterou lze zažívat také v bolesti, zahrnuje přijetí skutečnosti, že manželství je nutná kombinace radostí a námah, napětí a odpočinku, utrpení a osvobození, uspokojení a hledání, obtíží a potěšení, stále na cestě přátelství, které manžele vede k péči jednoho o druhého, když si prokazují vzájemnou pomoc a službu.

Přátelská láska se nazývá „caritas“, když vnímá „vznešenou hodnotu“ druhého a váží si jí.

Krása - „vznešená hodnota“ druhého, která není totožná s jeho fyzickou nebo psychickou atraktivitou nám dovoluje vychutnávat posvátnost druhé osoby bez pudové nutnosti ji vlastnit.

Láska k druhému zahrnuje tuto chuť kontempletovat a oceňovat to, co je na jeho osobním bytí krásné a posvátné, což existuje nezávisle na mých potřebách.

Jak je milá a útěšná radost připravovat potěšení druhým a vidět, jak se z něj radují. Tato blaženost, plod bratrské lásky, není samolibost marnivého člověka, který vidí jen sebe, ale blaženost milujícího člověka, který se těší z dobra milovaného – blaženost, jež se přelévá na druhého, a tak nese dobré ovoce.

Když manželé trpěli a společně bojovali, mohou potom poznat, že to stálo za to, protože získali něco dobrého, něčemu se společně naučili, nebo si mohou víc vážit toho, co mají. Jen málo lidských radostí je tak hlubokých a vzrušujících, jako když dva lidé, kteří se milují, dosáhli něčeho, co je stálo mnoho sdílené námahy.

(zpracovala: JB)

**Uzávěrka pro články do příštího
čísla, (které vyjde 6. 3. 2022
o 1. neděli postní)
je neděle 27. 2. 2022
Děkujeme redakce**

něm prohlásil: "Kde je Duch Boží, tam je církev, a kde je církev, tam je Duch Boží a všechna milost."

Duch Svatý se nezjevil v lidské podobě jako Ježíš Kristus, ale zjevuje se nenápadně, jeho působení je třeba objevovat. Stručně se dá říct, že jej najdeme všude tam, kde se staví Boží království a kde se při tom setkává a snoubí Boží s lidským. Spojit totiž Tvůrce s tvorem, Boha s člověkem není lidsky možné. Je to vždy dílo Ducha Svatého.

Kde všude jeho dílo potkáváme? V prvé řadě v celém stvoření: Duch Svatý působí, že na slovo Boha Otce vznikl svět a člověk. Bez Ducha Svatého nemůže člověk ani pomyslet na Boha, natož jej poznat. Už jen pouhá myšlenka na Boha vychází z jiskry Ducha Svatého.

Vrcholným dílem Ducha Svatého je však účast na vtělení Božího Slova, Ježíše Krista. "Zastínění" Marie od Ducha Svatého není obyčejná věc, je to událost stvořitelská, kdy se skutečně rodí Bohočlověk. Jen v Duchu Svatém se může Boží pravda "vtělit" do lidských slov a lidé jsou schopni vnímat lidské slovo Ježíšovo jako slovo Boží. Proto také naše liturgická odpověď "Bohu díky" na výzvu "Slyšeli jsme slovo Boží" je výrazem víry a působení Ducha Svatého. Duch Svatý působí jako Stvořitel při každém slavení svátostí. Díky jemu se chleba a víno stávají na slovo kněze Tělem a Krví Kristovou, omytím vody se člověk stává dítětem Božím, slovy rozhrěšení se dostává kajícímu obnovené křestní čistoty, atd.

Pokud se týká mimořádných darů Ducha, o kterých píše zejména apoštol Pavel, tady si uvědomme jedno: pojem "charizma" znamená řecky "dar". To znamená, že každé působení Ducha je "charizma", viditelné i to skryté a nenápadné v každém z nás. Duch Svatý vybavuje křesťany svými dary k tomu, aby mohli svědčit o Ježíši, o Božím království, aby byli užiteční ve službě bližním.

Nikdy je nedává proto, aby se jimi lidé mohli chlubit, a nebo druhými pohrdat. Proto také jsou lidé obdaření charizmaty povinni budovat církev v jednotě se svými pastýři v jeden jediný chrám (viz celá 12. kapitola 1. listu sv. apoštola Pavla Korinťanům) a představení církve jsou povinni tyto dary nezhášet, rozlišovat je a podporovat jejich růst pro dobro celé církve.

Pro nás katechety je důležité si uvědomit následující: Už to, že jsme zaslechli v duši volání ke službě, je výzvou Ducha Svatého, a to, že jsme je pochopili a na ně odpověděli, je výsledkem naší ochoty v Duchu Svatém. To, že jsme schopni sami přijmout a vyslovit Boží slovo s vírou, je dílem Ducha Svatého, to, jestli je druzí přijmou jako slovo Boží, závisí na jejich otevřenosti působení Ducha Svatého.

Bez Ducha by byla modlitba recitací, v Něm je setkáním s Bohem. Bez Něj jsou svátosti obřady, s Ním a v Něm jsou místem obdaření milostí a sjednocení s Bohem. Bez Něj je Písmo kulturním dědictvím, a v Něm je Božím slovem. Bez Ducha je katecheze pouhou pedagogickou činností, v Duchu je šířením Božího království. Katecheta bez Ducha je kvalifikovaným pracovníkem, v Duchu Svatém je služebníkem pro Boží království, bez Ducha Svatého vidí kolem sebe obyčejné děti, ale v Duchu Svatém v nich vnímá děti Boží. Bez Ducha Svatého spoléhá výhradně na účinnost katechetických metod, v Duchu Svatém spoléhá také na to, že i ty nejlepší katechetické metody budou účinné "jak Bůh dá".

Věřit v Ducha Svatého však nejsme schopni bez Ducha Svatého. On nás oživuje, otevírá Ježíši, a přesto působí jen do té míry, do jaké se mu člověk otevře, proto musíme volat *Veni Sancte Spiritus, přijď*, Duchu Svatý, do mého srdce i do srdcí těch, ke kterým mě Ježíš posílá.

*Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)*

kých zpěvníků ze 14. – 16. století. Roráty byly zavedeny za vlády krále Karla IV., který ustanovil sobotní slavení památky Panny Marie, které později přešlo do celé církve a udrželo se v ní dodnes.

Po bohoslužbě následovala snídaně na faře a po ní další přednáška otce Jaroslava. Tentokrát o modlitbě jako rozhovoru s Bohem, tedy o ústní modlitbě.

Dále o modlitbě jako pozdvižení mysli k Bohu vedoucího k rozjímavé (mentální) modlitbě. Modlitbě jako otevírání mysli a srdce člověka Bohu, což nás přivádí k mystické (vnitřní) modlitbě, jejíž taje nám přibližuje ve svých dílech sv. Terezie do Ježíše, reformátorka karmelitánského řádu, které Bosí karmelitáni vděčí za svůj vznik, či lépe řečeno za návrat k původním ideám jejich řádu, který byl založen ve středověku na hoře Karmel. Ta se nachází nad přístavem Haifa u Středozemního moře v Izraeli a působil na ní ve starověku prorok sv. Eliáš. Tento starozákonní prorok chtěl přivést židovský národ zpět k víře a byl Bohem obdařen velkým darem s ním osobně rozmlouvat. Jedna z částí jeho odpovědi při rozhovoru s Bohem na hoře Oréb (Choreb, Horeb, Sinaj) se stala heslem celého karmelitánského řádu: „Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů...“ (1Kr 19,14).

Třetí a poslední přednáška proběhla před polední modlitbou Anděl Páně se svátostným požehnáním. Otec Jaroslav shrnoval poznatky o modlitbě a jmenoval nám její účinky, přičemž hlavními účinky modlitby jsou:

- * **výraz chvály, díků a úcty vůči Bohu jako našemu Stvořiteli a Spasiteli;**
- * **dostáváme to, zač se modlíme;**
- * **rosteme ve ctnostech;**
- * **v modlitbě máme stálý zdroj životní radosti.**

Po polední pauze následovala prezentace karmelitánského řádu, při které otec Jaroslav objasnil např. rozdíl mezi tzv.

obutými a bosými karmelitány a díky fotografiím přiblížil místa vzniku řádu a mnohých klášterů ve Španělsku, Itálii, ale i v Africe a dalších světadílech.

Většina účastníků byla z farní rekollece duchovně nadšena a vděčná otci Jaroslavovi za jeho sdílení pohledu na „karmelitánský“ způsob modlitby, který není nějakou církevní výsadou Karmelu, ale je jedinečnou inspirací pro všechny křesťany usilující o vřelý vztah s Trojjediným Bohem.

Velice jednoduše to o rozjímavé modlitbě řekla sv. Terezie od Ježíše (z Ávily): „...vnitřní modlitba není, podle mého názoru, nic jiného než vztah přátelství, časté přebývání o samotě s tím, od něhož víme, že nás miluje.“

Není třeba tedy hledat nějakou speciální metodu, jen je potřeba „zajet na hlubinu“.

(děd)

P.S.: Kdo by měl ještě zájem o zaslání podkladů z přednášek od otce Jaroslava, nechť se u mne přihlásí :-)

Pozvání ke společné modlitbě za farnost

V úterý 25.1., ve svátek Obrácení svatého Pavla,
na závěr týdne modliteb za jednotu křesťanů, po mši svaté, která bude sloužena od 18 hodin, tedy asi **od 18,45 hod., přijmete pozvání k modlitbě za farnost** (kostel sv. Máří Magdalény).
Budeme prosit o Boží vedení v tomto novém roce 2022, svěříme Hospodinu naši farní rodinu, aby pod ochranou Panny Marie rostla ve vzájemné lásce a v jednotě, svěříme Mu i všechny aktivity a starosti farnosti...

P. Marek

Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje Jméno oslav!

S kazatelem církve bratrské **Milošem Hejzlarem** jsem se setkala osobně poprvé před dvěma roky při pořádání Tříkrálové sbírky, kdy s dětmi z jejich sboru ochotně koloval. Máme měsíc leden a probíhá týden modliteb za jednotu křesťanů, tak mě napadlo tohoto sympatického kazatele trochu přiblížit v následujícím rozhovoru.

Můžete se krátce představit?

Narodil jsem se v Orlických horách. Po základní škole jsem vystudoval Střední Průmyslovou školu elektrotechnickou v Dobrušce. Pak jsem studoval Evangelickou teologickou fakultu UK v Praze a v roce 1996 jsem nastoupil do práce v Církvi bratrské. Devět let jsem působil ve Sboru CB v Táboře, pak jsme se v roce 2005 přestěhovali do Kutné Hory a po jedenácti letech služby v tomto společenství jsem přijal pozvání od místního sboru CB. Už šest roků jsme tedy v Benátkách. S manželkou Renatou jsme spolu již dvacet pět let a máme tři děti.

Jak žije kazatel Církve bratrské?

Snad normálně. Připravuji nedělní kázání, vedu středeční setkávání nad Bibli, navštěvuji lidi ze sboru, v pátek máme setkávání dětí a s tím pak souvisí i příprava táborů v létě, vedu přípravy na křty.... Snažím se být i s rodinou, ve volném čase rád rybařím, pracuji se dřevem...

Proč jste se rozhodl být kazatelem?

Od malička mne společně s mými sourozenci rodiče vedli k Bohu. V Bohu jsem vždycky věřil, ale důvěra v Boha je něco, co se nedá vychovat. Člověk se musí rozhodnout pro cestu víry sám. Já jsem tak udělal ve svých třinácti letech, kdy jsem se rozhodl, že chci ve svém životě s Bohem počítat. V létě roku 1989 jsem pak při jedné bohoslužbě prožil povolání do služby kazatele. Když jsem s tím po prázdninách přišel do školy, všichni mne od toho zrazovali. Naštěstí

pak přišel listopad a vše bylo jinak.

Co je pro Vás nejdůležitější ve vztahu s Bohem?

Těžko povědět, co je nejdůležitější. Snad to, že mám laskavého Otce, že nemusím jít životem sám, ale je tu někdo, kdo mi rozumí, má pro mne pochopení, radu pro život i varování.

Žijete v manželství, v rodině. Co je podle Vás důležité, aby rodina dobře fungovala?

Často se hovoří o lásce, zvláště na svatbách, při vzniku manželství. Láska je jistě důležitá, avšak nemělo by se zapomínat ani na odpuštění a vzájemnou úctu jeden vůči druhému (v partnerském vztahu i v rodičovství). Důležité je nebyť sobecký, to bourá všechny vztahy. Na druhé straně si nemyslím, že bychom s manželkou po dvaceti pěti letech byli dokonalými manželi nebo i rodiči.

Jak se Vám líbí v Benátkách? Jsou něčím specifické?

Každé město, ve kterém jsem působil, bylo něčím zvláštní a pěkné. Na Benátkách se mi líbí, že zde najdeme více méně všechno, co potřebujeme pro život. Je tu krásná příroda s Jizerou, a to jako rybář také tedy oceňuji, řada možností kam jít na procházku či za sportem. Na našem městě je vidět, že se dobře rozvíjí. Jsme tu šest let a za tu dobu jsme zaznamenali řadu věcí, které se postavily nebo opravily.

Jak vnímáte benátecký Sbor Církve bratrské? Inspiroval jste se tady v něčem nebo naopak přinesl jste do Benátek něco nového, co tu dřív nebylo?

Jsme společenstvím, ve kterém jsou zastoupeny všechny generace. Sborový život tedy není jen o nedělních bohoslužbách. Probíhají zde pravidelná setkání dětí, dorostu i mládeže, svá setkání mají i senioři i pěvecké skupiny. Ve sboru je řada schopných lidí, ochotných se zapojit do práce v církvi i mimo ni. Za to jsem vděčný. Zda jsem přinesl něco nového, to by byla otázka spíše pro lidi v mém oko-

lí. Každopádně jsem inicioval založení dětského klubu, kde se pravidelně v pátek odpoledne setkávají mladší školní děti.

Jak vidíte ekumenismus, jednotu křesťanů?

Církve jsou různé, mají rozdílné důrazy, církevní řád, tradice... ale to neznamená, že nemohou společně tvořit Kristovo tělo. Jednota podle mne nespočívá v nějaké vnější uniformitě, ale ve vnitřním společném směřování. Podobně jako v manželství je myšlení muže a ženy někdy úplně jiné, ale to neznamená, že je to špatně. Je třeba se vzájemně obohacovat, neřít se jeden na druhého spatra, vážit si jeden druhého. A pak ta jednota, jak mezi církvemi i v manželství, není jen prázdným slovem.

Jaká je spolupráce s křesťany z jiných církví a denominací v Benátkách či okolí? Co byste případně v tomto rád změnil?

V našem městě je společných setkání docela pomálu. Setkáváme se na počátku roku v rámci modlitebního týdne, s bratrem farářem se střídáme na bohoslužbách v domovech důchodců, ale jinak moc ne. Nikdy jsem se nebránil společným setkáním, akcím... Pro bližší porozumění mezi církvemi jsou taková setkání (jak při bohoslužbách tak i mimo ně) třeba. Na straně druhé ekumenické setkávání se neděje jen seshora, že se domluví duchovní, ale i zezdola, při setkávání věřících, a to je někdy daleko cennější.

Můžete vzkázat něco naší farní rodině?

Do nového roku bych popřál vaší farnosti Boží pokoj, požehnání, abyste tvořili opravdu farní rodinu. I to je něco, co církve mohou nabízet společnosti. Věřím, že můžeme být v našem městě jako církve pozváním k Bohu i k lidem.

A ještě rychlá anketa...

Oblíbené Boží slovo nebo nějaký citát:

Z Bible: Žalm 115,1 – Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav.

Citát: Když nevím, kam v životě jdu, nemohu se divit, že se dostanu tam, kam

jsem nikdy přijít nechtěl.

Oblíbené místo k modlitbě:

Příroda.

Oblíbená činnost:

Jak jsem psal – rybaření, práce se dřevem, v zimě běžky

Co jsem si přál a splnilo se:

Velkou radost mi udělalo, když se nejstarší syn nechal pokřtít a i to, že se nejmladší dcera teď ke křtu připravuje.

Co si ještě přeju:

Více rozhodnutí pro Krista v našem národě.

Na co se teď těším:

Mimo jiné na to, až skončí coronavirová opatření a lidé se tolik nebudou bát setkat se jeden s druhým.

Za rozhovor děkuje Jiřka

Věřím v Ducha svatého

"Apoštolské" vyznání víry

Není možné v krátkosti postihnout celou šíři zjevení Ducha Svatého. Proto se soustředíme jen na pochopení vztahu Ducha Svatého k církvi.

Ve víře v Ducha Svatého se v církvi ve poslední době nakupilo několik "nemocí". Předně se mnozí křesťané domnívají, že působení Ducha Svatého musí být něco viditelně mimořádného. Křesťanům, kteří vyzývají Ducha Svatého, se říká "charismatici", jejich zbožnost je považována za "přehnanou", příliš teatrální a citovou. Biskupové a kněží bývají často obviňováni za "brzdu" v působení Ducha Svatého, když se tváří podezíravě ke všemu novému, odvážnému, svobodnému, jednoduše "k dílu Ducha".

Kdo je to tedy Duch Svatý? Uvedu zde jedno zajímavé pojmenování: "Dělník Nejsvětější Trojice", a to v souvislosti s označením církve jako "chrámu" Ducha Svatého.

Duch Svatý "skládá" nejrůznější kameny do jednoho jediného díla spásy, a proto je jeho působení úzce spjato s církvi jako tělem Kristovým. Svatý Irenej o